

Arrest

nr. 317 114 van 22 november 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 7 september 2022, dient op 8 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 2 maart 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 6 oktober 2023 en 10 november 2023.

1.3. Op 14 december 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn, u bent een moslim van soennitische stekking. U verklaart geboren te zijn op 31 oktober 2005 en leefde heel uw leven in Acha Nama, Aqcha district, provincie Jowzjan. U ging naar school, maar ging van de 3de of 4de graad meteen over naar de 9de graad omdat u groot was, u ging naar de moskee en werkte in een hotel/restaurant. Door het grote aantal diefstallen in uw dorp en omdat u al leerde koken, heeft u zich gevoegd bij de Afghan Local Police (ALP). U woonde in één huis met uw vader, moeder, 4 broers (Z. (...), B. (...), N. (...), Q. (...)) en 6 zussen. Uw vader had een voedingswinkel, uw broers waren te jong om te werken.

De veiligheidssituatie in uw dorp was niet goed, de Taliban stelden zich brutaal op en deden overvallen in de huizen van het dorp.

Na een groot aantal diefstallen in uw dorp werd besloten de ALP op te richten in uw dorp, met een checkpost om de regio te controleren. Dit gebeurde rond de maanden jaddi/dalwa van het jaar 1400, dus rond 21 januari 2021. Na een één maand durende training door de Afghan National Police (ANP) werd u vervolgens lid van de ALP, daarnaast moest u koken in de post. U kwam de Taliban ongeveer twee maanden voor de machtsovername drie keer tegen in drie weken, ze vroegen u om een medicijn in het voedsel te mengen dat de politie bewusteloos zou maken. Na de tweede keer bracht u uw commandant hiervan op de hoogte. Hij vertelde u dat u zich geen zorgen moest maken omdat de Taliban u en uw familie niets konden doen. Toen de machtsovername gebeurde, werden veiligheidsposten snel overgenomen en hoorde u dat de Taliban in opmars waren. U bent dan op 24/05/1400, ofwel 15 augustus 2021, vertrokken uit uw dorp. Wanneer een raket insloeg vanuit Jangalalak, is iedereen weggelopen. Uw grootmoeder en maternale tante werden hierbij gedood, uw paternale neef werd verwond en raakte gehandicapt. In de week tussen uw vertrek uit uw dorp en uw vertrek uit Afghanistan, zijn de Taliban nog drie keer langsgekomen om u te zoeken.

U vertrok op 21 augustus 2021 uit Afghanistan en bent vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Italië, Zwitserland, en Frankrijk tot in België geraakt. U heeft hier als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming op 8 september 2022 ingediend.

Ter staving van uw verzoek heeft u volgende documenten voorgelegd: uw badge bij de ALP; een trainingscertificaat van de ALP; foto's van de verwondingen van uw familieleden; medische documenten in uw hoofdte (TBC).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het Commissariaat-generaal (CGVS) heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u bij aankomst in België op 8 september 2022 bijna zeventien jaar oud te zijn. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 15 september 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie dd. 10.10.2022, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw geboortedatum werd bijgevolg van 31 oktober 2005 naar 1 januari 2003 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast, ook geeft u door zich valselijk als een minderjarige voor te doen geen correct zicht op uw werkelijke identiteit en uw levensloop voor uw komst naar België. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) vond plaats op 6 oktober 2023. Doch werd afgebroken omdat u aangaf medische problemen te hebben. U werd dan opnieuw opgeroepen. Het tweede persoonlijk onderhoud vond plaats op 10 november 2023. Voor de notities zal respectievelijk verwezen worden naar "CGVS 1" en "CGVS 2".

U haalt op het CGVS aan dat u vreest gedood te zullen worden omdat u voor de Afghan Local Police (ALP) werkte. Een eerste element is uw tewerkstelling bij de ALP. U haalt aan dat u zich bij de ALP voegde omwille van het grote aantal diefstallen in uw regio en omdat u kon koken. Dit is echter niet geloofwaardig.

Ten eerste valt een tegenstrijdigheid op in uw verklaringen. Hoewel u over de begindatum van uw training verklaart: "In het jaar 1400, ik heb 5 maanden gewerkt, dus niet langer." (dit komt neer op rond midden maart 2021, aangezien u tijdens de machtsovername van 15 augustus 2021 bent vertrokken), én u daarna specifiek bevestigt dat uw training dus in de eerste maand van het jaar 1400 begon (dus vanaf 21 maart 2021) (CGVS 1, p. 5-6), legt u een certificaat (document 2) voor waarin staat dat u uw training startte op 24 december 2020. Tijdens het tweede interview verklaart u dan plots dat u tot de ALP toetrad tussen de maanden jaddi en dalwa van 1399 (eind januari 2021). U blijft echter tegelijk bij uw verklaringen dat u slechts 5 maanden bij de ALP werkte. (CGVS 2, p. 5). Er valt dus, ten eerste, een discrepantie op tussen uw verklaringen op de twee persoonlijke onderhouds, waarbij de periode van 5 maanden niet klopt in de gegeven data van het 2de onderhoud (5 maanden voor de machtsovername van 15 augustus 2021 komt uit op maart, niet januari). Daarnaast bevestigde u eerst letterlijk dat het de 1ste maand van 1400 (maart 2021) was dat u uw training begon. Dat er een discrepantie van drie maanden is tussen de datum op het certificaat (24 december 2020, of 4de dag van de 10de maand van 1399), en uw verklaring over "de eerste maand van 1400" (begint op 21 maart 2021) is opvallend. Op een totale tewerkstelling van 5 maanden, zoals u verklaart, is een discrepantie van 3 maanden zeer significant. U verklaart dat u, ondanks dat u in de 9e graad was, zo goed als analfabeet was (CGVS 1, p. 4). Echter, dit argument voldoet niet om deze tegenstrijdigheden recht te zetten. Er kan toch verwacht worden, óók van een analfabeet, dat hij zou weten of evenementen voor of na het Afghaanse nieuwjaar plaatsvonden. Gezien dit element de basis vormt voor uw verklaringen over uw tewerkstelling, en de tegenstrijdigheid zeer significant is, doet dit dus in grote mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid hierover. Ten tweede is het niet aannemelijk dat de Afghaanse overheid, in de periode die u verklaart, een nieuwe ALPpost zou oprichten en nieuwe leden zou trainen en betalen. U verklaart dat er voor uw training als ALP-lid, géén checkpoint en ALP aanwezig was in uw dorp. U haalt ook aan dat pas ten gevolge van diefstallen in uw dorp de ALP werd opgericht, wanneer de Afghan National Police (ANP) u vertelde dat uw dorp moest zorgen voor haar eigen veiligheid: "[...] Ze zijn allemaal samen naar het politiehooftkwartier te gaan om daar hulp te vragen. Daar zeiden ze dat de mensen van het dorp zelf ook moesten zorgen voor hun eigen veiligheid. Dan heeft mijn vader mijn naam ingeschreven, van ons huishouden, om daar in actief te zijn. Ze probeerden een tiental personen te vragen om een veiligheids- of controlepost te beginnen bemannen. [...]" (CGVS 1, p. 4, 8). Echter, uit COI informatie van de Afghanistan Analyst Network (AAN), waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de financiering van de ALP rond oktober 2020 werd gestopt, en dat de ALP rond januari 2021 zou moeten zijn opgerold. Het rapport van 15 april 2021 concludeert ook dat er een transfer was van het grootste deel van de ALP naar de ANP of het Afghan National Army Territorial Force (ANATF): "It is now six months since funding for Afghanistan's oldest and largest community defence force, the Afghan Local Police (ALP) ended, and three months since the force should have been wound up. [...] In this follow-up report, we have found that the transfer of most ALP to either the Afghan National Police or Afghan National Army Territorial Force has largely been accomplished [...]" (Kate Clark, "Disbanding the ALP – An Update: Major transition of security forces achieved during wartime, but at a cost," Afghanistan Analyst Network, 15 april 2021, via: <https://www.afghanistan-analysts.org/en/reports/war-and-peace/disbanding-the-alp-an-update-major-transition-of-security-forces-achieved-during-wartime-but-at-a-cost/>). Dat u dan verklaart dat de Afghaanse overheid in deze context in de periode rond 21 maart 2021 een totaal nieuwe eenheid van ALP- leden zou oprichten en trainen, alsook een checkpoint bouwen voor hen, is dan ook niet aannemelijk en bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat u zich voegde bij een nieuwe eenheid van de ALP rond 21 maart 2021.

Ten slotte is het op zijn minst zeer opmerkelijk dat u verklaart voor de ALP te werken, maar dat u dit niet aangaf bij aankomst in België. In uw 'minderjarigheidsfiche' vermeldt u helemaal niet dat u bij de ALP werkte, en geeft u enkel aan dat de Taliban u wouden dwingen voor hen te vechten (MENA fiche, p. 4). U op het CGVS uitleg gevraagd hierover, verklaart u dat dit niet gebeurde, dat het misschien een misverstand was (CGVS 1, p. 8). De afwezigheid van deze informatie is op zijn minst wel zeer opmerkelijk, aangezien uw functie bij de ALP de basis vormt van uw vlucht uit Afghanistan. Het herstelt dan ook geenszins uw geloofwaardigheid over uw dienst bij de ALP.

Een tweede element is de vervolging door de Taliban. U verklaart dat u twee maanden voor de machtsovername drie keer in twee weken werd tegengehouden terwijl u voedsel bracht naar het checkpoint. De mensen die u tegenhielden vroegen u of u een medicijn in het eten van de post kon mengen, waardoor de politie bewusteloos zou geraken. Ook werd uw huis een week na de machtsovername geraakt door een raket van de Taliban. Tenslotte is de Taliban u ook drie keer komen zoeken bij u thuis. Er kan hier echter geen geloof aan worden gehecht.

Ten eerste heeft u uw beroep al niet geloofwaardig gemaakt (zie supra), waardoor het ook niet geloofwaardig is dat u voedsel naar het checkpoint zou brengen om daar te koken in de context zoals u deze beschrijft.

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat de Taliban u drie keer in een tweetal weken zouden tegenhouden en u zouden vragen om de soldaten in de post te vergiften, maar eigenlijk verder geen actie hebben ondernomen nadat ze merkten dat u geen gevolg gaf aan hun vraag. U verklaart dat ze de tweede en derde keer dreigden uw familie te schaden: "De tweede keer dat ze mij stopten, zeiden ze dat ze mij kenden en mijn familie ook. Ze zeiden dat als ik het niet zou doen, mijn familie geschaad zou worden." Echter, u gevraagd of er na die drie keer dat u werd tegengehouden nog iets is gebeurd, verklaart u: "Niets is meer gebeurd, maar

toen ik vertrok, zijn ze twee of drie keer gekomen. Ze ondervroegen mijn ouders en sloegen hen." Echter, het is niet geloofwaardig dat de Taliban dan een heel plan zouden opstellen, u zouden bedreigen met kennis van wie u bent en wie uw familie is, maar dan helemaal niets doen tot de machtsovername, een periode van anderhalve maand. Door uw verklaringen dat de Taliban u drie keer tegenhielden, verklaart u ook dat ze zich blijkbaar zonder problemen kunnen begeven in gebieden waar u langskomt (CGVS 2, p. 6-7). Er kan dus geen geloof worden gehecht aan deze door u beschreven gang van zaken.

Wat betreft de 'raketaanval' op uw familie verklaart u: "[...] En dan schoten ze een raket, en dit gebeurde aan mijn grootmoeder, aan mijn maternale tante, en de zoon van mijn paternale oom. De zoon van mijn paternale oom is nu gehandicapt. Ze deden dit raket-ding een week nadat ik vertrok. De andere twee stierven hierdoor." en "Omdat ze mijn hele familie misschien wouden raken, misschien omdat ik niet naar hun luisterde, misschien daardoor. Ik kan hier niets over zeggen." (CGVS 2, p. 7). In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat de raketaanval gebeurde omwille van uw beroep en vervolging, gezien deze al ongeloofwaardig worden beschouwd (zie supra). Vervolgens moet ook nog eens worden vastgesteld dat op de foto's die u neerlegt op het CGVS, noch de identiteit van de slachtoffers, noch de context, plaats, en datum kan worden vastgesteld. Deze foto's kunnen dus met andere woorden uw relaas niet staven.

Wat betreft de bezoeken van de Taliban bij uw thuis nadat u al uit uw dorp was vertrokken maar voordat u uit Afghanistan vertrok, verklaart u dat ze nog drie keer thuis langskwamen: "Ze sloegen mijn vader en moeder. Toen ze ondervraagd werden, zeiden ze dat ze niet wisten waar ik was, dat ik vermist was, dat ik was verdwenen. Ze zeiden dat ze niet wisten waar ik was. Ze kwamen altijd binnen om vragen te stellen, twee of drie keer. We waren in de checkpoint, maar ze leefden in het dorp, ze waren van alles op de hoogte." (CGVS 2, p. 4). U linkt dit aan uw eerdere vervolging en uw werk als agent bij de ALP. Gezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen (zie supra), kan er ook niet worden geloofd dat deze bezoeken hebben plaatsgevonden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-4). Wat betreft de badge van de ALP en het trainingscertificaat (documenten 1-2): eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Daarnaast moet worden opgemerkt dat in Afghanistan een grote graad van corruptie en documentenfraude aanwezig is: uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Wat betreft de foto's van naar uw zeggen uw familieleden die verwond zijn (document 3): de identiteit van de personen op de foto's, de context waarin, de datum waarop en de plaats waar ze werden genomen kunnen hier niet uit worden afgeleid en kunnen dan ook niet de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheden herstellen. Dit werd reeds in een bovenstaande paragraaf geargumenterd. Ten slotte heeft u nog documenten voorgelegd die aantonen dat u in behandeling was voor tuberculose, een gegeven dat hier niet ter discussie staat (document 4). Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging

vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easoPLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Terloops voert verzoeker tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas te weerleggen. Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, waarbij hij onder meer wijst op zijn verwesterd profiel en het feit dat hij meer dan een jaar in België verblijft. Tot slot stipt verzoeker aangaande de subsidiaire beschermingsstatus het talibanbeleid en de veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, de notities van zijn persoonlijk onderhoud, persartikels en 's Raads rechtspraak.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3.2. Verweerder legt op 4 oktober 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat het CGVS bij aanvullende nota van 4 oktober 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

Voorts betwist de Raad niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn

2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker gedood te worden door de taliban omdat hij heeft gewerkt voor de *Afghan Local Police* (hierna: ALP).

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Vooreerst moet erop gewezen worden dat u het Commissariaat-generaal (CGVS) heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan wat u beweerde aangaande uw leeftijd. Zo verklaarde u bij aankomst in België op 8 september 2022 bijna zeventien jaar oud te zijn. Het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij stelt dat u op 15 september 2022 ouder was dan 18 jaar waarbij 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie dd. 10.10.2022, waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier). Uw geboortedatum werd bijgevolg van 31 oktober 2005 naar 1 januari 2003 bijgesteld. Uit de leeftijdsbepaling moet niet alleen besloten worden dat het internationale verdrag met betrekking tot de rechten van het kind niet op u kan worden toegepast, (...).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) vond plaats op 6 oktober 2023. Doch werd afgebroken omdat u aangaf medische problemen te hebben. U werd dan opnieuw opgeroepen. Het tweede persoonlijk onderhoud vond plaats op 10 november 2023. Voor de notities zal respectievelijk verwezen worden naar “CGVS 1” en “CGVS 2”.

U haalt op het CGVS aan dat u vreest gedood te zullen worden omdat u voor de Afghan Local Police (ALP) werkte. Een eerste element is uw tewerkstelling bij de ALP. U haalt aan dat u zich bij de ALP voegde omwille van het grote aantal diefstallen in uw regio en omdat u kon koken. Dit is echter niet geloofwaardig.

Ten eerste valt een tegenstrijdigheid op in uw verklaringen. Hoewel u over de begindatum van uw training verklaart: “In het jaar 1400, ik heb 5 maanden gewerkt, dus niet langer.” (dit komt neer op rond midden maart 2021, aangezien u tijdens de machtsovername van 15 augustus 2021 bent vertrokken), én u daarna specifiek

bevestigt dat uw training dus in de eerste maand van het jaar 1400 begon (dus vanaf 21 maart 2021) (CGVS 1, p. 5-6), legt u een certificaat (document 2) voor waarin staat dat u uw training startte op 24 december 2020. Tijdens het tweede interview verklaart u dan plots dat u tot de ALP toetrad tussen de maanden jaddi en dalwa van 1399 (eind januari 2021). U blijft echter tegelijk bij uw verklaringen dat u slechts 5 maanden bij de ALP werkte. (CGVS 2, p. 5). Er valt dus, ten eerste, een discrepantie op tussen uw verklaringen op de twee persoonlijke onderhouds, waarbij de periode van 5 maanden niet klopt in de gegeven data van het 2de onderhoud (5 maanden voor de machtsovername van 15 augustus 2021 komt uit op maart, niet januari). Daarnaast bevestigde u eerst letterlijk dat het de 1ste maand van 1400 (maart 2021) was dat u uw training begon. Dat er een discrepantie van drie maanden is tussen de datum op het certificaat (24 december 2020, of 4de dag van de 10de maand van 1399), en uw verklaring over “de eerste maand van 1400” (begint op 21 maart 2021) is opvallend. Op een totale tewerkstelling van 5 maanden, zoals u verklaart, is een discrepantie van 3 maanden zeer significant. U verklaart dat u, ondanks dat u in de 9e graad was, zo goed als analfabeet was (CGVS 1, p. 4). Echter, dit argument voldoet niet om deze tegenstrijdigheden recht te zetten. Er kan toch verwacht worden, óók van een analfabeet, dat hij zou weten of evenementen voor of na het Afghaanse nieuwjaar plaatsvonden. Gezien dit element de basis vormt voor uw verklaringen over uw tewerkstelling, en de tegenstrijdigheid zeer significant is, doet dit dus in grote mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid hierover. Ten tweede is het niet aannemelijk dat de Afghaanse overheid, in de periode die u verklaart, een nieuwe ALPpost zou oprichten en nieuwe leden zou trainen en betalen. U verklaart dat er voor uw training als ALP-lid, géén checkpoint en ALP aanwezig was in uw dorp. U haalt ook aan dat pas ten gevolge van diefstallen in uw dorp de ALP werd opgericht, wanneer de Afghan National Police (ANP) u vertelde dat uw dorp moest zorgen voor haar eigen veiligheid: “[...] Ze zijn allemaal samen naar het politiehooftkwartier te gaan om daar hulp te vragen. Daar zeiden ze dat de mensen van het dorp zelf ook moesten zorgen voor hun eigen veiligheid. Dan heeft mijn vader mijn naam ingeschreven, van ons huishouden, om daar in actief te zijn. Ze probeerden een tiental personen te vragen om een veiligheids- of controlepost te beginnen bemannen. [...]” (CGVS 1, p. 4, 8). Echter, uit COI informatie van de Afghanistan Analyst Network (AAN), waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de financiering van de ALP rond oktober 2020 werd gestopt, en dat de ALP rond januari 2021 zou moeten zijn opgerold. Het rapport van 15 april 2021 concludeert ook dat er een transfer was van het grootste deel van de ALP naar de ANP of het Afghan National Army Territorial Force (ANATF): “It is now six months since funding for Afghanistan’s oldest and largest community defence force, the Afghan Local Police (ALP) ended, and three months since the force should have been wound up. [...] In this follow-up report, we have found that the transfer of most ALP to either the Afghan National Police or Afghan National Army Territorial Force has largely been accomplished [...]” (Kate Clark, “Disbanding the ALP – An Update: Major transition of security forces achieved during wartime, but at a cost,” Afghanistan Analyst Network, 15 april 2021, via: <https://www.afghanistan-analysts.org/en/reports/war-and-peace/disbanding-the-alp-an-update-major-transition-of-security-forces-achieved-during-wartime-but-at-a-cost/>). Dat u dan verklaart dat de Afghaanse overheid in deze context in de periode rond 21 maart 2021 een totaal nieuwe eenheid van ALP-leden zou oprichten en trainen, alsook een checkpoint bouwen voor hen, is dan ook niet aannemelijk en bijgevolg is het evenmin aannemelijk dat u zich voegde bij een nieuwe eenheid van de ALP rond 21 maart 2021.

Ten slotte is het op zijn minst zeer opmerkelijk dat u verklaart voor de ALP te werken, maar dat u dit niet aangaf bij aankomst in België. In uw ‘minderjarigheidsfiche’ vermeldt u helemaal niet dat u bij de ALP werkte, en geeft u enkel aan dat de Taliban u wouden dwingen voor hen te vechten (MENA fiche, p. 4). U op het CGVS uitleg gevraagd hierover, verklaart u dat dit niet gebeurde, dat het misschien een misverstand was (CGVS 1, p. 8). De afwezigheid van deze informatie is op zijn minst wel zeer opmerkelijk, aangezien uw functie bij de ALP de basis vormt van uw vlucht uit Afghanistan. Het herstelt dan ook geenszins uw geloofwaardigheid over uw dienst bij de ALP.

Een tweede element is de vervolgving door de Taliban. U verklaart dat u twee maanden voor de machtsovername drie keer in twee weken werd tegengehouden terwijl u voedsel bracht naar het checkpoint. De mensen die u tegenhielden vroegen u of u een medicijn in het eten van de post kon mengen, waardoor de politie bewusteloos zou geraken. Ook werd uw huis een week na de machtsovername geraakt door een raket van de Taliban. Tenslotte is de Taliban u ook drie keer komen zoeken bij u thuis. Er kan hier echter geen geloof aan worden gehecht.

Ten eerste heeft u uw beroep al niet geloofwaardig gemaakt (zie supra), waardoor het ook niet geloofwaardig is dat u voedsel naar het checkpoint zou brengen om daar te koken in de context zoals u deze beschrijft.

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat de Taliban u drie keer in een tweetal weken zouden tegengehouden en u zouden vragen om de soldaten in de post te vergifigen, maar eigenlijk verder geen actie hebben ondernomen nadat ze merkten dat u geen gevolg gaf aan hun vraag. U verklaart dat ze de tweede en derde keer dreigden uw familie te schaden: “De tweede keer dat ze mij stopten, zeiden ze dat ze mij kenden en mijn familie ook. Ze zeiden dat als ik het niet zou doen, mijn familie geschaad zou worden.” Echter, u gevraagd of er na die drie keer dat u werd tegengehouden nog iets is gebeurd, verklaart u: “Niets is meer gebeurd, maar toen ik vertrok, zijn ze twee of drie keer gekomen. Ze ondervroegen mijn ouders en sloegen hen.” Echter, het is niet geloofwaardig dat de Taliban dan een heel plan zouden opstellen, u zouden bedreigen met kennis van wie u bent en wie uw familie is, maar dan helemaal niets doen tot de machtsovername, een periode van

anderhalve maand. Door uw verklaringen dat de Taliban u drie keer tegenhielden, verklaart u ook dat ze zich blijkbaar zonder problemen kunnen begeven in gebieden waar u langskomt (CGVS 2, p. 6-7). Er kan dus geen geloof worden gehecht aan deze door u beschreven gang van zaken.

Wat betreft de 'raketaanval' op uw familie verklaart u: "[...] En dan schoten ze een raket, en dit gebeurde aan mijn grootmoeder, aan mijn maternale tante, en de zoon van mijn paternale oom. De zoon van mijn paternale oom is nu gehandicapt. Ze deden dit raket-ding een week nadat ik vertrok. De andere twee stierven hierdoor." en "Omdat ze mijn hele familie misschien wouden raken, misschien omdat ik niet naar hun luisterde, misschien daardoor. Ik kan hier niets over zeggen." (CGVS 2, p. 7). In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat de raketaanval gebeurde omwille van uw beroep en vervolging, gezien deze al ongeloofwaardig worden beschouwd (zie supra). Vervolgens moet ook nog eens worden vastgesteld dat op de foto's die u neerlegt op het CGVS, noch de identiteit van de slachtoffers, noch de context, plaats, en datum kan worden vastgesteld. Deze foto's kunnen dus met andere woorden uw relaas niet staven.

Wat betreft de bezoeken van de Taliban bij uw thuis nadat u al uit uw dorp was vertrokken maar voordat u uit Afghanistan vertrok, verklaart u dat ze nog drie keer thuis langskwamen: "Ze sloegen mijn vader en moeder. Toen ze ondervraagd werden, zeiden ze dat ze niet wisten waar ik was, dat ik vermist was, dat ik was verdwenen. Ze zeiden dat ze niet wisten waar ik was. Ze kwamen altijd binnen om vragen te stellen, twee of drie keer. We waren in de checkpost, maar ze leefden in het dorp, ze waren van alles op de hoogte." (CGVS 2, p. 4). U linkt dit aan uw eerdere vervolging en uw werk als agent bij de ALP. Gezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen (zie supra), kan er ook niet worden geloofd dat deze bezoeken hebben plaatsgevonden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-4). Wat betreft de badge van de ALP en het trainingscertificaat (documenten 1-2): eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Daarnaast moet worden opgemerkt dat in Afghanistan een grote graad van corruptie en documentenfraude aanwezig is: uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Wat betreft de foto's van naar uw zeggen uw familieleden die verwond zijn (document 3): de identiteit van de personen op de foto's, de context waarin, de datum waarop en de plaats waar ze werden genomen kunnen hier niet uit worden afgeleid en kunnen dan ook niet de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheden herstellen. Dit werd reeds in een bovenstaande paragraaf geargumenteed. Ten slotte heeft u nog documenten voorgelegd die aantonen dat u in behandeling was voor tuberculose, een gegeven dat hier niet ter discussie staat (document 4). Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder dat er geen geloof kan gehecht worden aan de tewerkstelling van verzoeker bij de ALP en ook niet aan zijn vervolging door de Taliban.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.4. Betreffende het motief dat verzoeker zich onterecht voordoet als minderjarige, stelt verzoeker dat het CGVS stelt dat hij de Belgische instanties trachtte te misleiden omtrent zijn werkelijke leeftijd, dat verweerder nalaat om rekening te houden met de heersende problematiek omtrent leeftijden en de vaststelling ervan wat

betreft Afghaanse asielzoekers alsook het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden geven, dat immers in Afghanistan de geboortedata niet met groot belang en precisie worden geregistreerd zoals in België, dat zij geen verjaardagen vieren, geen tellingen bijhouden en dus vaak een vermoedelijke leeftijd weergeven, dat hij dan ook slechts verwees naar zijn taskara die door de autoriteiten wordt opgemaakt en die hij onderweg is kwijtgeraakt. Hierbij citeert verzoeker uit de *COI Afghanistan* van 22 mei 2019 en betoogt hij dat hij naar eigen kennis toe waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd, dat zelfs mocht zijn leeftijd niet kloppen, dan nog men hem geen intentie om te misleiden kan verwijten, dat verweerder onbuigzaam optreedt jegens hem en ten onrechte meent dat hij valselijke verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd omdat deze niet overeenkomt met de controversiële botscan van België.

Verzoeker lijkt met zijn betoog niet te ontkennen dat hij niet minderjarig was bij aankomst in België en zijn verzoek om internationale bescherming, daar uit het medisch leeftijdsonderzoek op vraag van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 15 september 2022 ouder dan 18 jaar is. Hij wijst er wel nog op dat het gaat om een controversiële botscan in België doch licht dit geenszins nader toe.

De Raad stelt in dit licht wel vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst erop dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast. Deze leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij is een administratieve rechtshandeling. Aan dergelijke rechtshandelingen kleefde het 'privilège du préalable'. Dit principe houdt in dat dergelijke rechtshandelingen overeenstemmen met de wet zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. *In casu* werd de beslissing van de Dienst Voogdij niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State. Bovendien heeft de Raad geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Er kan dus worden geconcludeerd dat de leeftijdsbepaling van verzoeker door de Dienst Voogdij in overeenstemming is met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker was bijgevolg meerderjarig bij aankomst in België op 7 september 2022.

Waar verzoeker hieromtrent wel uitdrukkelijk betwist dat er sprake is van het misleiden van de Belgische asielinstanties gelet op het minimaal belang dat Afghanen aan leeftijd hechten en ook stelt dat hij slechts verwees naar zijn taskara die door de autoriteiten wordt opgemaakt en die hij onderweg is kwijtgeraakt en dat hij naar eigen kennis toe waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd, richt hij zich tegen het motief dat de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. De Raad acht dit motief overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.5. Betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn tewerkstelling bij de ALP, meer bepaald de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en de stukken en zijn verklaringen onderling, betoogt verzoeker dat hij analfabeet is en alles bij benadering heeft ingeschat, dat er in Afghanistan geen groot belang wordt gehecht aan data en jaartallen, dat hij ook niet op een kalender heeft bijgehouden wanneer welke training begon en hoelang hij exact werkte voor de ALP, dat verweerder klaarblijkelijk geen rekening heeft gehouden met zijn leefwereld en de omstandigheden waarin alles zich heeft afgespeeld.

Verzoeker kan bezwaarlijk gevolgd worden waar hij stelt analfabeet te zijn. Vooreerst heeft verzoeker op 8 september 2022 verklaart dat hij tot het 9de jaar naar school is geweest, dat hij kan lezen en schrijven (fiche 'Mineur Etranger Non Accompagné'). Vervolgens verklaart verzoeker op 23 februari 2023 dat de hoogste graad die hij bereikte de 8ste graad middelbaar onderwijs is (verklaring DVZ, nr. 11). Op 6 oktober 2023 verklaart hij pas dat hij "*zo goed als analfabeet*" is omdat er niet deftig kon gestudeerd worden door de gevechten en dat hij tot de 9de graad naar school ging omdat hij "*groot was van gestalte*", dat hij in de 3de of 4de graad zat en dat ze hem meteen naar de 9de graad hebben gestuurd (persoonlijk onderhoud CGVS 6 oktober 2023, p. 4). Op 10 november 2023 antwoordt verzoeker bevestigend op de vraag of hij geschoold is (persoonlijk onderhoud CGVS 10 november 2023, p. 3).

Bovendien en met zijn betoog over het bij benadering inschatten, het geen belang hechten aan data, het niet bijhouden van een kalender omtrent wanneer trainingen begonnen en hoelang hij werkte voor de ALP, gaat verzoeker voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat er tegenstrijdigheden zijn en dat verwacht kan worden, ook van een analfabeet, dat hij zou weten of evenementen voor of na het Afghaanse nieuwjaar plaatsvonden. Dit motief, waaruit net uitdrukkelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de leefwereld van verzoeker, wordt door verzoeker niet betwist, minstens werpt hij met zijn betoog geen ander licht op deze pertinente vaststelling.

4.6.1.6. Betreffende de motieven die betrekking hebben op het oprichten van een totaal nieuwe eenheid van ALP-leden rond 21 maart 2021, stelt verzoeker dat verweerder zich baseert op de voor hem beschikbare informatie en dat hij heeft uiteengezet wat hij zelf heeft meegemaakt en hij volhardt dat toen hij zich aansloot bij de ALP er wel degelijk nieuwe trainingen werden georganiseerd en leden werden aangenomen, dat hij de exacte data niet meer kent, maar dat dit niet betekent dat er *ipso facto* moet besloten worden dat hij gelogen zou hebben over zijn werkzaamheden bij de ALP.

Door enkel te stellen dat verweerder zich baseert op de voor hem beschikbare informatie – die zich overigens in het administratief dossier bevindt – weerlegt verzoeker deze informatie niet. Evenmin weerlegt hij deze informatie door louter te betogen dat hij heeft uiteengezet wat hij zelf heeft meegemaakt en dat hij volhardt in zijn verklaringen.

Daarnaast stelt de Raad ook vast dat het niet gaat om het ongeloofwaardig bevinden van het aansluiten bij de ALP en het organiseren van nieuwe trainingen en aannemen van nieuwe leden op dat moment, doch wel om het ongeloofwaardig bevinden, gelet op de beschikbare informatie, van het feit dat rond 21 maart 2021 een 'totaal nieuwe eenheid' van ALP-leden zou worden opgericht en getraind alsook een checkpoint zou worden gebouwd voor hen. Hierbij wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat op het politiehooftkwartier werd gezegd dat de dorpelingen zelf ook moesten zorgen voor hun eigen veiligheid, dat zijn vader zijn naam ingeschreven heeft om daar in actief te zijn, dat ze probeerden een tiental personen te vragen om een veiligheids- of controlepost te beginnen bemannen, dat die werd opgezet voor de veiligheid van de mensen, dat ze eerst opleiding volgden en daarna terugkeerden en begonnen de veiligheidspost te bemannen (persoonlijk onderhoud CGVS 6 oktober 2023, p. 4), dat hij begonnen is met de training in de eerste maand van 1400, dat de training één maand duurde en dat die veiligheidspost werd opgezet, dat ze daarna begonnen met de veiligheidspost te bemannen (persoonlijk onderhoud CGVS 6 oktober 2023, p. 6) en dat er voor de training en de post nog geen checkpoint was in het dorp (persoonlijk onderhoud CGVS 6 oktober 2023, p. 8).

Waar verzoeker opnieuw wijst op het feit dat hij de exacte data niet meer kent, kan opnieuw verwezen worden naar de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verwacht kan worden, ook van een analfabeet, dat hij zou weten of evenementen voor of na het Afghaanse nieuwjaar plaatsvonden.

4.6.1.7. Betreffende het niet vermelden bij zijn aankomst in België van het feit dat hij voor de ALP heeft gewerkt, betoogt verzoeker dat hij amper de tijd kreeg op de DVZ om zijn problemen uiteen te zetten, dat hij alles kort en bondig moest houden en telkens werd onderbroken, dat het voor hem de eerste keer was dat hij asiel aanvraag en dus ook niet wist welke informatie verweerder verwachtte op welk gehoor, dat wanneer hem verteld werd dat hij zijn problemen diende uiteen te zetten op het groot gehoor op het CGVS, hij heeft gehoorzaamd en alles uitgebreid heeft uiteengezet op het CGVS, dat het CGVS zijn *modus operandi* dus niet tegen hem kan gebruiken om zijn profiel in twijfel te trekken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker met een dergelijk betoog er volledig aan voorbij gaat dat hij zijn problemen niet kort of gedeeltelijk heeft uiteengezet, doch een totaal andere grond voor zijn vervolgingsvrees naar voren bracht bij zijn aankomst in België, nu in de minderjarigenfiche niet wordt vermeld dat hij bij de ALP werkte doch wordt aangegeven dat verzoeker verklaarde dat de taliban hem wilden dwingen voor hen te vechten. Betreffende deze laatste vervolgingsfeiten stelt verzoeker nadien bij het CGVS dat dit niet gebeurd is (persoonlijk onderhoud CGVS 6 oktober 2023, p. 8). Het helemaal niet vermelden van de eigenlijke (en enige) reden voor de vlucht uit Afghanistan en het vermelden van niet bestaande problemen, is wel degelijk ten zeerste opmerkelijk en ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van de door verzoeker verklaarde feiten en vervolgingsvrees.

Waar verzoeker stelt dat hij amper de tijd kreeg om zijn problemen uiteen te zetten, dat hij alles kort en bondig moest houden en telkens werd onderbroken, dat het voor hem de eerste keer was dat hij asiel aanvraag en dus ook niet wist welke informatie verweerder verwachtte op welk gehoor, dat hem verteld werd dat hij zijn problemen diende uiteen te zetten op het groot gehoor op het CGVS en dat het CGVS zijn *modus operandi* dus niet tegen hem kan gebruiken om zijn profiel in twijfel te trekken, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat hij alles uitgebreid heeft uiteengezet op het CGVS, verschoont het niet onmiddellijk, van bij het eerste interview, mededelen van de redenen voor zijn vlucht, niet. In zoverre verzoeker zou wensen te laten uitschijnen met het betoog dat hem verteld werd dat hij zijn problemen diende uiteen te zetten op het groot gehoor op het CGVS en hij heeft gehoorzaamd, dat hem bij het eerste interview bij zijn aankomst in België niet gevraagd werd naar zijn problemen/de redenen voor zijn vlucht uit Afghanistan en zijn vervolgingsvrees,

kan hij niet gevolgd worden. Uit de fiche “Mineur Etranger Non Accompagné” blijkt immers dat uitdrukkelijk werd gevraagd “*Motif de l’immigration en Belgique*” (vrije vertaling: “Reden voor immigratie naar België”) waarop verzoeker antwoordde “*J’ai quitté l’AFG à cause (...)*” (vrije vertaling: “Ik heb AFG verlaten vanwege (...).”), aldus blijkt wel degelijk dat verzoeker had begrepen dat werd gepeild naar de redenen waarom hij uit Afghanistan is gevlucht.

Verzoeker voert een betoog over de *modus operandi* van verweerder, maar het loutere feit dat het gehoor bij aankomst en registratie kort is en dat aldaar aangegeven wordt dat hij in het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over de tijd zal beschikken om alle details uit de doeken te doen, verklaart aldus niet waarom verzoeker de voornaamste reden van zijn vlucht niet aanhaalt bij de vraag “*Motif de l’immigration en Belgique*” en op voormelde vraag daarentegen enkel melding maakt van feiten waarvan hij later beweert dat deze niet zijn gebeurd, van het feit dat zijn grootmoeder en paternale tante zijn gestorven en zijn neef gewond raakte nadat een raket hun huis raakte, dat zijn vader besliste dat hij het land moest verlaten en hij België heeft gekozen omdat zijn vrienden aangeraden hebben hier te komen (Fiche “*Mineur Etranger Non Accompagné*”).

4.6.1.8. Waar verweerder geen geloof hecht aan de vervolgingsfeiten door de taliban, stelt verzoeker dat hij alles heeft verteld wat hem is overkomen, dat het niet allemaal zo zwart-wit is als verweerder doet uitschijnen, dat de taliban ook geen draaiboek heeft op basis waarvan zij te werk gaan, dat verweerder het vreemd vindt dat de taliban hem drie keer in twee weken tegen hielden en geen actie ondernamen, dat hij niet begrijpt wat hier vreemd aan is, dat zij eerst trachten het vertrouwen te winnen van de mensen, hen eerst trachten vrijwillig te doen meewerken en dat pas wanneer zij merken dat men niet meewerkt, men overgaat tot actie, dat wanneer de bedreigingen serieuzer werden, hij dan ook is gevlucht. Vervolgens citeert verzoeker uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Met een dergelijk betoog komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen en bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris, waarmee verzoeker de in punt 4.6.1.2. aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt. Daarnaast wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, verweerder het op zich niet vreemd vindt dat de taliban hem drie keer in twee weken tegen hielden en geen actie ondernamen, doch wel dat zij in deze context – waarbij zij hem drie keer in twee weken tegenhielden en hem vragen soldaten in de post te vergiftigen en bij de tweede en derde keer dreigden zijn familie te schaden – geen actie ondernamen nadat ze merkten dat verzoeker geen gevolg gaf aan hun vraag, dat er niets meer gebeurde nadat hij drie keer werd tegengehouden, waarbij verweerder terecht motiveert dat het niet geloofwaardig is dat de taliban een heel plan zou opstellen, hem zou bedreigen met kennis van wie hij is en wie zijn familie is en dan helemaal niets meer zou ondernemen tot de machtsovername een anderhalve maand later.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld dat gezien geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van verzoeker bij de ALP, het ook niet geloofwaardig is dat hij en zijn familie omwille van deze functie problemen zouden gekend hebben met de taliban.

4.6.1.9. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het profiel van verzoeker als lid van de ALP en aan de door verzoeker voorgehouden problemen die hieruit voortgevloeid zijn met de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden

door een 'mahram'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door controleurs van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals* van augustus 2022 en in de EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan*

Country Focus, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook van personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 96-100). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker stelt dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen, citeert hij uit een artikel – met vermelding van de weblink van dit artikel – van InfoMigrants “*Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront "traduits en justice"*” van 31 augustus 2021. Uit dit artikel blijkt dat deze verklaring van Zabiullah Mojahid geschiedde ten aanzien van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung. In dit artikel wordt eveneens de weblink opgenomen van het desbetreffende artikel uit de voormelde Oostenrijkse krant. Uit dit laatstgenoemde artikel blijkt dat de stelling dat de woordvoerder van de taliban, Zabiullah Mojahid, verteld heeft dat Afghanen bij hun terugkeer veroordeeld moeten worden, gebaseerd is op één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: “*Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?*” en deze antwoordt: “*Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.*” (“Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?” “Ja, ze worden voor de

rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.”) Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

4.6.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS betreffende verzoeker:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

4.6.2.3. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geëvalueerd/vervolgd.

Met de loutere verwijzing in zijn verzoekschrift naar algemene informatie en zijn verblijf van meer dan een jaar – intussen twee jaar – in België en de bewering dat hij in Europa verwesterd is, volledig geïntegreerd is en enkel nog westerse waarden deelt, wordt geenszins afdoende aangetoond dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 18 jaar in Afghanistan heeft verbleven en aldaar tot de 8ste graad middelbaar onderwijs volgde (verklaring DVZ, nr. 4, 11 – persoonlijk onderhoud CGVS 10 november 2023, p. 3), minstens tot de ‘9de graad’ onderwijs volgde (persoonlijk onderhoud CGVS 6 oktober 2023, 4) en naar de moskee ging (persoonlijk onderhoud CGVS 6 oktober 2023, p. 4; persoonlijk onderhoud CGVS 10 november 2023, p. 3), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België sinds 7 september 2022, *in casu* iets meer dan twee jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker heeft nog een familiaal netwerk in Afghanistan met wie hij nog contact onderhoudt (persoonlijk onderhoud CGVS 6 oktober 2023, p. 3; persoonlijk onderhoud CGVS 10 november 2023, p. 3), zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Volledigheidshalve kan ook nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS 6 oktober 2023, p. 3; persoonlijk onderhoud CGVS 10 november 2023, p. 3).

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende meer dan een jaar – intussen iets meer dan twee jaar – en gewag maakt van een integratie, maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en enkele beweringen over zijn integratie, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

4.6.2.4. In zoverre verzoeker wijst op de Nansen nota's van oktober 2021 en oktober 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota's en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

4.6.2.5. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerdde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.6.2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar de ‘Nansen note 3-22’ een betoog voert omtrent terugkeer en het gebrek aan informatie over de situatie van terugkeerders uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Uit de aanvullende nota van verweerder van 4 oktober 2024 blijkt wat volgt:

“De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.”

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt

dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

4.6.2.7. Verzoekers betoog inzake het gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, te meer gelet op het feit dat er sinds de machtsovername slechts enkele Afghanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

4.6.2.8. Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.6.2.9. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld

in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk

handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.6.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat, zoals blijkt uit wat voorafgaat, verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.6.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.7.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als 'meest actieve groep' tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als 'veel minder actief dan in 2022' (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023 (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreffen bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 113; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als 'explosies/geweld op afstand'. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als 'gevechten', 33 als 'explosies/geweld op afstand' en 105 als 'geweld tegen burgers' (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiietische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiietische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van 'minstens' 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6).

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41 en EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Deze beoordeling vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024, die gebaseerd is op actuele landeninformatie zoals opgenomen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van december 2023 en de EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 2 februari 2024.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Jawzjan. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Jawzjan geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024.

4.7.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie die wordt aangehaald in de bestreden beslissing.

De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn, of is dezelfde, als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sinds de machtsovername sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Waar verzoeker erop wijst dat het aantal burgerslachtoffers sedert eind 2022 tot begin 2023 gestegen is in vergelijking met dezelfde periode in 2021-2022 doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald is en het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is.

Verzoeker betoogt *in fine* van zijn verzoekschrift dat er geen rekening werd gehouden met de alsmaar groeiende dreiging van de ISKP. Hij is van oordeel dat zij zich "wijdverspreid" in Afghanistan bevindt en dat de taliban er niet in slagen de invloed van deze brutale groepering in te perken. Echter, het aantal

ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als “verminderd” en “beperkt”. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (zie EUAA, *Afghanistan Country Focus*, van december 2023, p. 32-34). Het blijkt niet en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij behoort tot de voormelde geïsoleerde groepen of instellingen.

4.7.4. Waar verzoeker een betoog voert over het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad aldus op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

4.7.5. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER